

சுசிரியர்.
ச. காந்தையப்ள்ளீ

Le Rédacteur

S.CANDIAH PILLAI

ம்
நந்திபதி
கோல்ர்

வி

கு

கு

கு

கு

இரு செந்தமிழ் வாரப் பத்திரிகை.

VOL. III.

புதுவை, தாது வெஸ்ட் வைகாசி மே 22 (4-6-36)

No. 25

திருவாய்மொழி.

உறகலுறகலுறக லௌண்சுடராழியேசங்கே
அறவெறிநாந்தகவாளே யழகியசார்ங்கமேதன்டே
இறவுபடாமலிருந்த வெண்மருலோகபாலீர்காள்
பறவையரையாவறகல் பள்ளியறைகுறிக்கொண்மின்.

அரவத்தமரீயினேடு மழகியபாற்கடலோடும்
அரவிந்தப்பாவையுந்தா னும் அகம்படிவந்துபுகுந்து
பரவைத்திரைபலமோதப் பள்ளிகள்கின்றபிரானை
பரவுகின்றுன்விட்டுசெத்தன்பட்டினங்காவல்பொருட்டே.

* * ஒரு துறைக் கோவை. * *

யாழ்ப்பாணம் புன்றுலக்கட்டுவன்

வித்துவான் ப்ரம்ம ஸ்ரீ. சி. கணேசயர்
அவர்கள் எழுதியது.

(தொகுதி. 3. 23. வாரத் தொடர்ச்சி)

(பதிப்புரிமை கட்டேர ஆசிரியர்க்கே உரியது)

(தொகுதி 3. 23ம். வாரத் தொடர்ச்சி)

“தார்கொண்ட பாடலம் பேரோடை டாம்ப நருங்கமலச்
சீர்கொண்ட செங்காரத் தான்ரகு நாயகன் றேவை வெந்தி
லேர்கொண்ட நீல மடலேறுகை பெரி தீண்மன்றே
வார்கொண்ட கொம்மைப் புளகப் படாமுலைவஞ்சிபர்க்கே”

தார்கொண்ட பாடலம்—கிணி கிணி மாலையை யணிந்த
குதிரைபேரோடை யாம்பல்— பெரிய முகபடாத்தை
யணிந்த யானை. தருங்காரத்தானென இயைக். நீலமடல்-
நீலப்பூப் போன்ற கண் எனவும் கரிய பனை மடல் எனவும்
பெராருள் படும். ஏறுகை புதைத்தகை எனவும் எறுத
லெனவும். பொருளபடும். மகளிர் கண்ணைக் கையால்
பொதுதல் இழிவுதருமன்றே என்பது பொருள். இனி
மடலேறுதற்றெற்றில் பெண்களுக்குப் பெரிதும் இழிவு
வன்றே என்பதுந் தோண்ற விண்றது. முலைவஞ்சியர்க்கு
ஏன் உடப்பொடு புணர்த்தி முலை தோண்றலும் கூறப்
பட்ட தென்க.

“தன்னம் புயத்திற் குவலயங் தார்முல்லை தாங்கிமன்னர்
சின்னம் பறித்த ராகாதன் றேவைச் சிவம்பிலின்று
பொன்னங் குடத்தை யெதிர்காண்ட வென்னமைப் போதுங்

[கண்டாற்]

கன்னங் கறுத்த குழலாய் நந்காரியங் கைப்பலனே”

குவலயம் — மூழி. அம்புயத்திலே மூழியையும் மூல்கை
மாலையையுந் தாங்கி யென்க. இது சகோத்தி யென்னு
மணி. சின்னம்—வெற்றிச் சின்னம். பொன்னங் குடம்—
பொற் குடம். குழலாய் இன்று பொற்குடம் போலும்
முலைகளை யானெதிரே கண்டாற்போலக் கண்களையுங்
காணில் காரியங் கைப்பலன் என்பது பொருள். இனி
பூரண கும்பத்தை யெதிரே கண்டாற் போல நீலப்
பூவையுங் காணில் காரியம் சித்திபாரு மென்பதுந்தோன்ற
விண்றது. பொற்குடமும் நீலப்பூவும் மங்கலத்திற்குரியன்.

“செந்தாதும் பூவும் சுருதிவன் டார்ப்பத் தினம்பொழிய
மந்தார மன்னகை யான்ரகு நாதன் மழவைபன்னீர்
நந்தா மணம்பெற வந்தேனுக் கின்று சுறியமல்
ரந்தா மரையொளித் தீரனித் தீர்சிற் நரும்பினேயே.”

செந்தாது—பொன். பூ—பூமி. பொழிதல்—தான்து
செய்தல். சுருதி—வேத மந்திரம். சுருதிபாதிய வண்டுமாம்.
சுருதிவண்டாப்பு என்றது பிராமணருங்குத் தான்து
செய்பவன் என்பது தேவன்ற விண்றது. மந்தாரமும்—பூந்
தாதையும், பூவையும், இஈடையைவண்டாரப்பூப் பொழிதலின் உவமை கூறினார். பொழிதல்—ஏது. மணம் என்பது கிலேடையானே கூட்டத்தையும், நறுமணத்தையும் வணர்த்தி விண்றது. அம்தாமரை—அழிகய தாமரை போன்ற கண். அரும்பு—அரும்பு போன்ற முலை. அன்னீர் உடாது கூட்டக்கைப் பெறவந்த எமக்கு, கண்ணை மணத்துத் தனக்களைக் காண்பித்தீர் இது தகுதிபல்ல வென்பது பொருள். இனிநறுமணத்தைப் பெறவந்த எமக்குப் பூவைபொளித்துச் சிற்றரும் பைத்தந்தீர் என்பதுந் தோன்றிற்று.

“பாரேழ் கழனிபும் வாடாது தன்மப் பயிர்விளைக்குவ்
காரே யனைப் ரகுநாதன் ரேவைக்க வைக்குமூலிர்
நீரே பொழிவெம் படகாகங் கைவிட்டி விண்றுவெப்ப
குரே புரிங்க மெவ்வாறு கையிற் ரூடுகிண்றதே.”

எழ்பாராகிப கழனின்க. தருமமாகிப பரீ. நீர்-நீவிர். பொறி— புள்ளி. படநாகம்— கங்கை யணிந்த யானை போலும் மூலை எனவும், படத்தையுடைப்பாம்பு எனவும் பொருள் படநின்றது. நஞ்சம்-நஞ்சபோலுங்கண். நஞ்சநீவிர் தனக்களை மறைத்தலே விட்டு நஞ்சபோலுங்கண்களைக் கையான் மறைத்தல் எத்தன்மைத்து என்பது பொருள். இனிப் பாம்பு கடிக்குமென்று அதனைத் தீண்டாதுவிட்டு, நஞ்சைத் தீண்டுவது என்ன பேசுத்தமை என்பதுந் தோன்றிற்று.

“யாழுங் குழலும் பசுந்தேனும் பாகு மிசைந்துகுடி
வாழுங் திருமொழி யாய்ராகு நாதன் மணவைவன்னு
குழுங்களை மூலையானை முன்னித் துயர்க்கடல்வாய்
வீழுங் கொடுமையெல், லாங் கண்டி, லார்செங்கை பீவலவடோ.”

மொழியாய்! விலி. களபமூலையானை—காபச்சாந்தை
யணிந்தமூலையாகிபயானை. செங்கைவெல்வர் — திவந்த

உள்நாட்டிற்கு

வருட சந்தா ரூபா 3.

ஆசிரியர் :

யாழ்ப்பாணம்

தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை

தமிழ்ப் பண்டிதர்,

சிலோன்.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

LIBERTÉ—ÉGALITÉ—FRATERNITÉ

VITTAGAM

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வெளி நாட்டிற்கு
வருட சந்தா ரூபா 4.

LE REDACTEUR

TENKOVAI

S. CANDIAH PILLAI

Tamil Pandit

Jaffna

C E Y L O N.

வித்தக்கம்

வியாழக்கிழமை தொறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காமே
வித்தகர்க் கல்லா ஸரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஜயர் மடத்து வீதி,
நேம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. III.

புதுவை, தாது வருபவைகாசி மூ 222 (4—6—36)

NO. 25.

சுத்தசாதகம்.

சீவசிற்றிவுமிம்முத்தவறிவாய்த்
திகழ்ந்திடினுடன்மருள்வடிவுங்

தாவருமோங்காரவவ்வடிவாகுஞ்
தக்கச்சவன்முத்தவறிவும்

மேவரும்பரமுத்தவவ்வடிவாகில்
விளங்குமோங்காரவவ்வடிவும்

ஓவலிலந்தவருள்வடிவாகுமோழங்கிதே
யென்றனர்ந்திவோய்.

பிராரத்தமுடன்பாடென்றேந்தநேறியும்
பேசிமேன்னேறியதற்குப்

பிராரத்தமுடையோருகரேயன்றும்
பிராரத்தம்புசித்தியோர்கட்

கருதிந்தமாயாதனுகரணங்க
எதனினுற்சிவத்துவமதனை

உருதமற்றவரைச் சீவன்முத்தர்களேன்
ருரைத்திடப்பவேதேப்படி யோ.

திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே காதல்சேய்

துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானேடு நான்முகன்

வானவர் நன்னெரிய
ஆலமுண் டானேங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு

முஸப்பன் டாரம் வழங்குகின்
ருன்வங்கு முந்துமினே.

[திருவாசகம்]

வித்தகம்

புதுவை

தாது வந்வைகாசி மீட்டுவ

ஆசை.

2 ரிய சாதகங் களால், உலவாக்கிழி என விளக்கும் வற்றுத் துற்றுகிய நிறை கோல் என்னும் தடத்தை அடைந்து — கந்தமிக்கிக்கப் பெற்று,

வேண்டிய யாவற்றையும் வேண்டியாங்கு எய்தி நிறை யோடு உண்டு விமல அவாவினையும் விண்டு உபரதி பெற்று,

உண்மைத் துறவியாய் நித்தியத் துவம் பெற்ற மெய் யடியா ராகிய இடைக்காடர் என்னும் சித்தர் பெருமான் திருவாய் மலர்ந் தருளிய மூவடி முப்பது என்னும் அரிய தெய்வத் தமிழ் மறையில்,

பொருட் கூற என்னும் இரண் டாவது அத்திபாயத்தில் பத்தாம் சூக்த மாகிய இறதிச் சூக்த மகுட மாகி மிளிர்வது ‘ஆசை’ என்பது.

இதற்கு முந்திய சூக்த மகுடமாகிய “போச்சாப்பு” என்பதன் பண்பும் பயனும் “வித்தகம்” தொகுதி இல.

24 இல் ஷீ சூக்தம் நுதலிப் வாறு ஒரு சிறிது விளக்கிக் கூறப் பட்டன.

ஆதலால் அதனேடு தொடர் புடைய “ஆசை” என்பதன் பண்பும் பயனும் ஷீ சூக்தம் நுதலிப் வாறு கண்டு ஒரு சிறிது விளக்கிக் கூறப் படும்.

அண்ட பகிரண்டம் அடங்க ஒரு விறைவாகி சர அசர வருக்கங்கள் அணைத்தையும் ஆக்கி அளித்து அழிக்கும் பேராற்றல் எனத் திகழும் கந்தழியின் பேருரு வாகிய ஒன்றை —

சீவர்கள் அனைவரும் — சமய கோடி கரும் கடவுள் என்னும் திரு நாமத் தால் குறிப்பிடும் ஒன்றை —

கால தேச வர்த்தமானக் களுக்கு ஏற்பாடு பலப்பல காரணப் பெயர் களால் போற்றப் படும் தத்துவா தீதமான ஒரு தனிப் பொருளைக் கானும் படி — உணரும் படி வேட்கை மீதாரப் பெற்றுன் ஒருவன்,

அவ் வேட்கை தனிதற் குரிய சாதனங்களை வழங்கும் பெற்றியடைய ஆசானைத் தேடி அடைந்து அவன் அடி பணிந்து நின்று,

தனக்கு உளதாகிய அரிய பெரிய தாக்தை அவன் திரு வடிகளில் சமர்ப்பிக்கு முன்,

இவனைக் குறிப்பினால் அறியும் ஆற்றல் வாய்ந்த அவ் ஆசான்,

இவன் வேட்கை நிறையைக் கண்டு அதனால் பக்குவ நிறையையும் ஒர்ந்து இவன் உடலூயிர் என்னும் பஞ்ச கத்தை — இனை விழைச்சை அதன்

பொதிகப் பெட்டபையும் அறிந்து-சட பேதம் கர்ம பேதங்களை அறிந்து, இவன் வேட்கை தனியு பெற்றுக் கண்டத் தேற்கு இன்றி யமையாச் சாதனங் களாகிய அருந்தல் பொருந்தல்களை இவன் பக்குவ நிறைக்கு ஏற்ப விதித்து,

இம் மாணவன் அவ் விதிகளை வழுவறத் தாங்கி வழுவற ஒழுக அனு அனுவாகத் தன் சரீர (உடலுபிர்) அமைப்பின் அசத்த நிறையை இரிபச் செய்து — அமல் நிறைபை விளை வேற்றி,

அதனால் நல் வினை என்னும் அமல் நிறையையும் தீ வினை என்னும் அசத்த நிறையையும் ஒப்பக் கண்டு உண்டு வின்ற ஆங்கு,

அவ் உயரிய தடத்தை அடைந்த அதனால் வியாப்பியம் வியாபகம் என்னும் இரு நிலைகளையும் கானும் பேற்ற அடைகின்றான் என,

கடைச் சங்கத்தை நிலை குலைத்த புலவர் சிங்கமாகிய இடைக்காடர் பெருமான் தாம் திருவாய் மலர்ந் தருளிய மூவடி முப்பது என்னும் மிகச் சிறிய சுவடி ரூபமான அரிய பெரிய செங் தமிழ் நாலில்,

பொருட் கூற என்னும் இரண் டாவது அத்திபாயத்தில் “நாக்கம்”, என்னும் மகுடம் தாங்கிய எட்டாவது சூக்தத்தால் விளக்கிய தோடு அமையாது,

நம் தமிழ் உலகில் ஞாபகச் சிதறலை ஞாபக மின்மையைக் குறிப்பிடு தற்கு வழங்கப்படுவதும்,

சத்தமும் சத்த முடிபும் தெரிந்த மொழி நூல் வல்லுநர்களாம் தத்துவப் பெரியார்களாகிய சித்தர் பெரு மக்களால்,

சிற்றின்ப போகத்தை—பேண் போ கத்தை — இனை விழைச்சை அதன்

இலக்கணத்தால் கூறிக் குறிப் படுதற் கெனப் பரி பாவை யாகக் கையாளப் படுவது மாகிய

“போச்சாப்பு”

என்னும் சொல்லை மகுடமாகக் கொண்டு அமைக்கப் பட்ட ஒன்பதா வது சூக்தத்தால்,

மேற் கூறிய அருந்தல் பொருந்தல் என்னும் சாதனங்களுள் மிகப் பிரதான மான தும் முத்தி வாயிலை விழையும் வேட்கை மீதாரப் பெற்ற வனுக்கு இன்றி யமையாக் கருவியுமா கிய சிற்றின்பம் துய்த்தவின் பெற்றியை விதந்தோதி,

அத் தகைய சாதனம் என்னும் மகத் தான் பயில்வினு ஸ்றி வேறு எவ்வகையான தற் சுதந்திர நடை நொடிகளாலும் — தந்திர யோக சமாதிக ளாலும் குட்டிக் கரணக் களாலும் இரு வினை ஒப்பக் கண்டு — சிரப்பிய விராபகம் என்னும் இரு நிலையும் கண்டு உய்வ தென்பது பித்தன் பிதற்றலும் அறியாமை யுடையார் ஆபாகக் கூற்றும் ஆம் என வற்புற அறிவுறுத்தி,

போருட் கூறு என்னும் இரண்டா வது அத்தியாயத்தை ஈறுச் செய்ய உள்ள கொண்டவராய், ✓

“ஆசை”

என்னும் சிறப்பு வாய்ந்த மகுடத் தால் பத்தாவது சூக்தமாகிய இறுதிச் சூக்தத்தை அருளிச் செய்து,

வாய்மைபான பொருட் பேற்றின் பண்பும் பயனும் இன்ன எனச் சுருங்கக் கூறி விளங்க வைத்து ஷி அத்தியாயத்துக்கு முற்றுத் தந்தனர் என அறிதற் பாற்றும்.

முவடி முப்பது.

போருட் கூறு. 2.

ஆசை. 10

சிர்தித் துணையே தினாப்பூற்றுக் கோலே பெருக்கச் செவிலியே யென்றல் னிம்மை [யே ஆசைப் பேற்றினை யடிப்படை யாக்குமால்.

என்பது சூக்தம்.

மேலே கூறிய பக்குவம் பெற்ற மாணவன் “ஞக்கம்” என்னும் அரிய தடத்தை — நிறை கோலை அடையப் பெற்றதனால் ஆம் பயன் இனைத்து என உணர்த்துதல் நிற்று இச் சூக்தம் என அறிக.

ஆசை என்பது, படிப்பு பணத் தேட்டம் முதலியவற்றால் — உலகிய ஹக்கு ஒப்பிய பல செயல்களால் பெரும் புகழைப் பெறுதற்குத் துணையாகினிற்பது எனவும்,

போகம் துய்த்தவில் மனம் சோராது இருத்தற் குரிய ஊன்று கோல் போல நிற்பது எனவும்,

செல்வத்தைப் பெருக்குதற் கண் செவிலித் தாய் அணியது எனவும்,

எம் போலிய உலகியலுக்கு ஒப்பிய படிப்பாளிகள் அவ் உலகியலுக்கு ஒப்பியவாறு பொருள் கானும்படியும்,

உண்மையை நாடும் ஆற்றல் உடையார் குரு வருளால் அதனை உணர்ந்து உய்தி பெறும் படியும் அமைக்கப் பட்டது ஷுச் சூக்தம் என்க.

ஆசை என்னும் அவாவானது சீவர் களுக்கு இயற்கையான குணமாகும்.

ஆசை என்னும் அவாவி னற்றன் உலகம் வழங்குகின்றது.

இவ் ஆசை அசத்தமானது; அசத்த நிறையின் காரியமாய் உள்ளது.

இவ் ஆசையின் பெட்டும் சீவர் தோறும் வெவ் வேறு யே அளப்பில் வாகும்.

ஒவ் வொரு சீவரும் கர்ம வசத் தால் பல வேறு வகையான ஆசைகளை — அவாவை உடையவராய் அவ் அவ் ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்தற் பொருட்டுப் பகிரதப் பிரயத்தனம் பண்ணு நிற்பர்.

அசத்தமான இவ் ஆசையே அசத்த காமம் என்பதும் ஆம்.

காமம், ஆசை, அவா, கந்து என் பன ஒன்றே.

இத் தகைய ஆசை என்னும் காமமும் நன்றா நோக்கியதும் தீது நோக்கியதுமாய் இரு வகையினது ஆகும்.

இவற்றுள் நன்றா நோக்கிய காமமே உறுதி பயப்பதாகும்.

இறையனர் களவியல் உரை

“இனிக் காமம் நன்று யாஹும் உண்டு. “சுவர்க்கத்தின்கட் சேந்று போகம் “துய்ப்பல் என்றும்,

“உத்தர துநவின்கட் சேந்று போகம் “துய்ப்பல் என்றும்,

“நன் நாளை கற்று வீடு பேறுவல் “என்றும்,

“எழுந்த காமம் கண்டா யன்றே?

“மேன் மக்களாலும் புகப் பட்டு “மறுமைக்கும் உறுதி பயக்கு மாதலீஸ் “இக் கர்மம் பேறும் உறுதி யுடைத்து “என்பது.....”

என ஆண்றேர் கூறியதும் அறிக.

லெளகிமான — போலியான பணம், படிப்பு, அதிகாரம், புகழ், மக

கட்பேறு, சுகம், போகம் முதலிபவற்றை — மண், பெண், பொன் என்பன வற்றை — போலியான உறவினர் நண்பர் சுகவாசங்களை அவாவி உழல்வதற்கு அசத்தமான ஆசையே காரணமாகும் — அடிப்படை ஆகும்.

இவ்வாறுன அசத்த ஆசை பூர்த்தி யடைதற் பொருட்டே சீவர்களுள் மிகப் பெரும் பாலார் ஓவாது முயல்கின்றனர்.

முயன்றும் தாம் நினைத்த வண்ணம் இவை கைகூடப் பெருமையால் அவதி யடைகின்றனர்.

ஒரு கால் கோரியன சில ஒரு வாறு அடையப் படினும் அவை நிறைபிறழ்ந்து அநுபவிக்கப் படுதலாலும் அழிந்து படுதலாலும் அவற்றால் துன்பமே உளவாகின்றன.

ஒருவனுக்கு அவனது ஆசைகள் பூர்த்தி யடையப் பெற்று வண்றி, அவன் பாசங்கள் பற்றுக்கள் நீங்கிக்கடைத் தேறுதல் முடியாத காரியமே ஆகும்.

ஆசைகள் பூர்த்தி யடைதற்கு வழி யாது? எனின்,

குரு வருளால் பெறப்படும் உரிய சாதகங்களால் அசத்த ஆசையானது விமல ஆசையாக — நிஷ்காமிய ஆசையாக மாற்ற மடைய வேண்டும்.

இத்தகைய நிஷ்காமியமான விமல மான ஆசையை அடிப்படை யாக்கிய போதுதான் — இரு வினையும் ஒப்பிய இடத்தை — வியாபக வியாபியங்களின் மத்திய கதமான இடத்தை — “தூக்கம்” என்னும் பொன் அாச லாட்டம் நிகழும் மஹேநாந்த மான அரிய பெரிய தடத்தை அடைந்த போதுதான்,

ஒருவன், கோரியன யாவும் கைகூடப் பெற்று — வாய்மையான — சாசுவதமான மண், பொன், பெண் என்பன

வற்றை அடைந்து அவற்றை நிறைகண்டு உண்டு பாசங்கள் பற்றுக்கள் நீங்கி உபரதி பெற்று நித்தியத்துவம் பெற வல்லவனுவன்.

அன்றி, வேறு எவ்வகையான நடை நொடிகளாலும் தந்திர மந்திரங்களாலும் மேலே கூறிய பெற்றிகைவரப் பெறுதல் முடியாத காரியமே ஆகும்.

முன்னிலீகளை நிறையோடு உறவுபடுத்துத லாகிய வாய்மையான சாதகங்களால் விமல ஆசை அடிப்படை ஆக்கப் பட்ட இடத்து அடையப் படுவனவாய் வேதாகமாதி நூல்களால் பிரதி பாதிக்கப் படும் வாய்மையான பயனே

“ஆசை”

என்னும் முடுத முடைய இசுகுக்தத்தால் சுருங்கக் கூறி விளங்கவைக்கப் பட்டன ஆகும்.

அவை தாம் யாவை எனின்,

அவை இசுகுக்தத்தின் உண்மைப் பொருளை ஒரு சிறிது விளக்கு முகத் தால் உணர்த்தப் படும்.

1

திளைப்பு ஊற்றுக் கோலே

2

சீர்த்தித் துணையே

3

பேருக்கச் செவிலியே

இம்மையே என்றலின்

ஆசைப் பேற்றின அடிப்படை ஆக்குமால்.

அ

தூக்கம் என்னும் தடத்தின் பயனை,

பரி பாதை யாகக் கூறப் பட்ட “போச்சாப்பு” என்னும் பயில்வால் அசத்தமான ஆசை விமல மாதலால் அடையப் படும் நிஷ்காமியமான ஆசைப் பேறுனது வேண்டியன யாவற்றையும் வேண்டி யாக்கு எய்திப்பரமானங்குப் பெருக்கில் தீவித்து உய்தி யடைதற் குரிய உலவாக் கிழி என விளங்கும் வற்றை ஊற்றுக்கிய நிறை கோலும்,

ஆ

வாய்மையான புகழை உளதாக்கும் கருவியும்,

இ

அருட் செல்வத்தைப் பெருக்கும் செவிலித் தாயும் ஆயும் அமைந்து,

இவ் உடலோடு இவ் வுலகிற்றுனே அனுபவித்தற் குரிய வாய்மையான பயன்களை அளிக்கும் என்ற வேதாகமாதி நூல்கள் முழங்குதலால்,

இத்தகைய மாண்பு வாய்ந்த விமலான அரிய பெரிய அவ் ஆசைப் பேற்றையே முத்தி வாயி லுக்கு அடிப்படைராக அத்தகைய பயில்வுகள் ஆக்கும் என்பது.

மேல் இவ் வண்மைகள் ஒரு சிறிது விளக்க முற உரைக்கப்படும்.

“திளைப்பு ஊற்றுக் கோலே”,

இரு வினை சொருப மாகிய உடல் உயிர் என்னும் இரண்டு அசைவுகளும் சமநிறை பெறுதலால் கற்பனை அத்தியாயத்தில் கிழவன் கிழுத்தி என விதந்து கூறப் படும் அவ் உயிரும் உடலுமாகிய தம்பதிகள் ஒன்று கூடி மனம் ஒத்து இயற்கையான தங்கள் இயக்க நிறைகளில் அமைந்து கிடந்த முரண்பாடுகள் அனைத்தும் இரியப் பெற்றுச் சம நிறை இயக்கத் தால் இருவரும் ஒன்றுறக் கூடிக்

குழந்து இரண்டு எனதவாறு ஒன்று என விளங்கி இயங்கி அறம் வளர்க்கும் இயல் புடையர் ஆயினர்கள்.

ஆஃதாவது முரண்பாடு என்னும் அசத்தம் நீங்குதலால் — மாற்ற மடைதலால் விலமான ஆசப் பேறு அடிப்படையில் விளங்கும் தூக்கம் என்னும் தடத்தை — நினைத்தன யாவற்றையும் நினைத்தவாறு எய்திப் பரமானந்தப் பெருக்கில் தினைத்து எவ்வளவு துய்ப்பினும் — நகரினும் குறைவின்றி எடுக்க எடுக்கக் குறையாது உலவாக் கிழி என விளங்கும் வற்றுத் ஊற்றுகிய நிறை கோலை — தினைப்பு ஊற்றுக் கோலை அடைந்தார்கள் —

அடைந்து தினைத்து அமல்ப் படி யேற்றம் பெறுகின்றார்கள் — அறம் என்னும் நித்தியத்துவ நெறியில் ஒழுகு கின்றார்கள் என்பது.

ஆசைகள் யாவற்றையும் பூர்த்தி செய்து உபரதி பெறுதற்குரிய தடம் இதுவே ஆம்.

இத் தடத்தை அடைந்த மெய் யடியார் — வழி யடியார் வேண்டிய யாவற்றையும் கண்டு நிறையோடு உண்டு விலை அவாவினையும் விண்டு தமது விலை யாக்கையை அமல மாக்கி உபரதி பெற்று உண்மைத் துறவிகளாய் நித்தியத்துவம் பெறுவர்.

இவரே இந்திரா; இவரே குபேர். பஞ்ச தருக்களும் இவர் ஏவல் வழி நிற்கும்.

நிறை முறையான களவொழுக் கத்தால் — கந்து என்னும் அசத்த காம உனர்ச்சி அருவ மாற்ற குரிய — அசத்த ஆசை மாற்ற மடைதற் குரிய கந்தருவ வழக்கத்தால் கற்புச் சித்தி க்கப் பெற்ற—கற்பு அகம் (கற்பகம்) சித்திக்கப் பெற்ற—கல் என்னும் பஞ்ச

தநுக்கள் விமல மாகப் பூக்கப் பெற்ற—ஆழகு பெற்ற

இவர் விமல தநுவே—விமல பஞ்ச பேளதிக தநுவே பஞ்ச தருக்களாய் வேண்டியன யாவற்றையும் உலவாது அளித்து நிற்கும் மூவுலகும் கோ லோச்ச வல்லவரும் இவரே ஆவர்.

இவரே பினி மூப்புச் சாக்காடும் பிறவியும் ஒழிந்து நித்தியத்துவம் பெறுவரும் ஆவர்.

இன் வரும் பிரமாணம் வழி யடியார் வேண்டிய போகங்கள் யாவற்றையும் வேண்டிய வாறு அநுபவிக்கப் பெறுவார் என்பதனை நன்று வலியுறுத்துதல் கண்டு கொள்க.

கருவூரார் திருவிசைப்பா.

அந்புகத்தெய்வம் இதனின்மற்றுண்டே

அன்பொடுதன்னையஞ்செழுத்தின் சொற்பதத் துள்வைத் துள்ளள்ளன்றுக் தோண்டருக்குள்ளடிசைக்கூகம் பற்பதக்குவையும்பைப்போன்மார்வி

[கையும்

பவாவரயவர்ப்பைன்றீஸ்யும் கற்பகப்பொந்திலுமூதுமாங்கங்கை கொண்டசோனேச்சரத்தானே.

(ஷ கங்கைகொண்டசோனேச்சரம் செ.3)

திருமந்திரம்

நடங்திடும் பாரினில்கன் மைக ளெல்லாம் கடங்திடுக் காலனு மெண்ணிய நாளும் படர்ங்திடு நாமமும் பாய்க்குர் போல அடைந்திடு வண்ணம் அடைக்கிடு நீயே.

அடைந்திடும் பொன்வெள்ளி கல்லுட

[னெல்லாம்

அடைந்திடு மாதி யருஞுங் திருவும் அடைந்தி மெண்டத் தமர்கள் வாழ்வும் அடைந்திடும் வண்ணம் அறிந்திடு நீயே.

(ஷ கும் தங். நவாக்கரி சக்கரம் செ.8.)

இவ் வாற்றுஸ், எல்லா நன்மை

களையும் — திருவருட் சகாயத்தையும் வேண்டிய வாறு பெறுதற் குரிய — பரமானந்தப் பேற்றில் தினைத்தற் குரிய ஆசைப் பேற்றை அடிப் படையாகக் கொண்ட இத் தடம்

“தினைப்பு ஊற்றுக் கோலே”

எனப் பட்டதன் உண்மை கண்டு கொள்க.

“சீர்த்தித் துணையே”

“புப் பொவிவு” என்னும் சூக்தத்சில (மூவடி மூப்புது-பொருட் கூறு-சூக்தம். 7.) “கந்து தெருளொடு கொலை” “சீர்த்தியின் பெருங் துணை” என்று கூறப் பட்டது.

அஃதாவது கந்து என்னும் அசத்தகாம உணர்ச்சி — அசத்தகாம ஆசை நிறை முறையான சிற்றின்பு நகர்ச்சி என்னும் சிறு வாழ்வினுஸ் தனது மறத் தன்மை யாகிப அசத்தம் நிங்கித் தெளிவடைந்த போது—நிறை கொண்ட போது — கந்தழி சித்தித்த போது,

அதுவே உலகோர் முன்னிலைப் பூப்புபர் வில்லாத் திப்பியமான புக மொடு தோன்றுதற்குப் பெருங் துணையாகும்—உற்ற கருவி யாகும் என்று கூறப் பட்ட தென்பது.

அசத்தமான ஆசை எனும் கந்து— அசத்த உணர்ச்சி தூய்மை அடைதலால்—விலை மாதலால் — கந்தழி சித்திக்கப் பெறுதலால் நினைத்தவை யாவும் முன் வருதற் குரிய “ஆசைப் பேறு” என்னும் தடத்தை அடைந்த மாணவன்—மெய் யடியான்,

ஆகில சீவர்களுக்கும் மேலான சித்தன் என வதிந்து உபரிய பீடத்து அமர்ந்து கோலோச்சி “ஓ! ஒ! இவன் ஆற்றல் மிக மிகப் பெரிதே” என உலகோர் இறும்புது அடைதற் குரிய-விமிதம், அடைதற் குரிய அரிய

பெரிய புதுமைகளை விளைத்து அதனால் தெய்வீகம் வாய்ந்த மிகப் பெரிய புகழை அடையும் ஆற்றல் உடையவன் ஆதலால், ஆசைப் பேறு அமைந்த இத் தடம்.

“சீர்த்தித் துணை”

என்று கூறப் பட்டது.

திருமந்திரம்.

“.....
பறந்தித்தாமறபாய்ச்சிர்போல
.....”

(ஆத நவாக்கிரிங்கரம் ८८४)

என அம்பினக அருஞுப் பாடாக எம் அண்ணல் அருளியதும் அறிக.

தம் தம் திரு வாக்காலும் அருட் புதுவகளாலும் சத்திய நெறியை நிலை நாட்டிய மணி வாசகர், நூன சம்பந்தர், அப்பர், தம்பிரான் தோழர், திருமூர், இடைக்காடர் முதலிய தத்துவப் பெரியார் வாய்மையான புகழ் — சீர்த்தி பாய் கதிர் போலப் பரந்து தெய்விகம் திகழ்ந்து இன்றும் நின்று நிலவி அறிஞரால் போற்றப் படுதல் கண் கூடு.

“பெருக்கச் சேவிலை”

அன்பு நெறிபால்—களாவு என்னும் கந்தருப் பழக்கத்தால் மேலே கூறிய தட்க்கை அடைப்ப பெற்றவரை — புகலிடம் புகலிவரே பொன் னெடுங் குன்றம் கண்டு அருளைப் பெற்ற ஆதன்ப் பெருக்க வல்லராவர்.

ஆசைப் பேறே வாய்மையான பொருட் பேறும் ஆஃ.

இது பற்றியே பொருட் கூறு என்னும் அத்திபாயத்து ஈற்றில் மினிர் வதாயிற்று “ஆசை” என்னும் மகுடம் தாங்கிய இச் சூக்தம் என அறிதற் பாற்று.

வாய்மையான பொருளே — பொன் னே அருளைப் பெருக்குவது.

இது பற்றியே,

குறள்.

அருள்ளன்னும் அன்பீன்குழலி பொரு [ளென்னும் செல்வச் செவிலியால் உண்டு.]

(ஷ 76—ம் அதி.பொருள்செயல்வகைசெ7.)

என அருளிச் செய்தார் எமது பொய்யில் புலவர்.

“என் பரமல்லா இன்னருள்” (திருவாசகம்) எனப்படும் ஆதி அருளால் அன்பு எனும் அப்பு உப்பாலுல் அதுவே சிவமாகும்.

“அருள் என்னும் அன்பீன் குழலி”

எனப்தன் பொருள் இதுவே ஆஃ. இவ் அருள் என்னும் தத்துவம் வினை வேறு வேண்டும் — பெருக்க மடைய வேண்டும்.

உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றிய போது — உடலுயிர் இயக்கம் சம நிறை கொண்டபோது அருட் சத்தி பதிந்ததாகும்.

அஞ்ஞான்று அருள் என்னும் தத்துவம் முனைத்துக் கால் கொண்ட தாகும்.

அஃதாவது அக்கினியில் சூடு போல உப்பு என்னும் சிவத்தில் கலங் திருந்து பெருக்க மடைதற்குக் கால் கொண்ட தென்பது.

ஆதலால் அது காரியப் பட்டு வினை வேறி நறு மலர் எழுதரு நாற்றம் போன்ற “உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள்” ஆகிய ஒவ்வொரு பெற வேண்டும். இவ் வடிவத்தே பிரணவ தநு என்னும் நூன சத்தி வடிவம் எனப் படுவது.

இவ்உண்மையே,

திருமந்திரம்.

“ உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றில் படரும் சிவ சத்தி தாமே

என்னும் மந்திரத்தால் நன்று புலப்படுத்தி யருளினார் எம் அண் ணல் திருமூர்.

இத்தகைய அருமை பெருமை வாய்ந்த வடிவம் பெறுதற்கு இன்றி யமையாச் சாதகம் பொருள் என்பது.

இதுபற்றியே உடலுயிர் இயக்கம் சம நிறை பெற்றதனால் ஆசைப் பேறு அடிப்படையாகப் பெற்ற இத் தடம் — தத்துவம்.

“பெருக்கச் சேவிலி”

எனப் பட்டது என்க.

பொருள் என்றால் என்னை? அதுதான் தாது. தாதுவே செம் பொன். அதுபே அகிலம். அதுவே ஆசான். ஆசானே மடு — மாடு.

பொன்னுக்க் கண்ட ஆசாஜை எந்த எந்த விதமாகப் பாவிக்க வ்வண் டுமோ—உண்ண வேண்டுமோ — உட கொள்ள வேண்டுமோ அந்த அந்த விதமாகக் கண்டு உண்டால்,

அவ் அருவமான இயக்கம் என்னும் ஒவி ஒவி மயமான அருட் குரு அருட் குருவாகிய சூக்கும வடிவம் (ஒவ்வொரு வடிவம்) என்னும் ஆசான் கட்பலனுக்கு உருவாயப் பரிசுத்துக்கு அருவாய்த் தோன்றும்படி,

பொருள் என்னும் செல்வச் செவி யியால் — பெருக்கச் சேவிலியால் வளர்க்கப்பட்டு உருப் பெறகின்றன் — சூக்கும வடிவம் பெறகின்றன் என அறிதற் பாற்று.

பெருக்கச் செவிலி என்றால் பெ

ருக்கு நாச்சியார் என்பர், இலக்குமி என்பர். இத் தடமே — தத்துவமே இலக்கு — யலை இலக்கு.

இலக்குமி என்பது என்னென்?

மகர ஒத்து (ஒற்று) வியாப்பிய நிலையில் “இம்” என்று கொண்மாக இயங்கும்.

வியாப்பியமாகிய அது வியாபகம் பெற்ற போது — விரிந்தபோது — “ம” எனப் பூத்தபோது அவ் இகரம் மகரத்துக்குப் பின் வைத்து உச்சரிக்கப்படும்.

அஃதாவது அகர கிவம் “ம” என மலர்ந்தபோது இகர சத்தி “மி” என உச்சரிக்கப்படும்.

ஆசலால், “மி” என்பது ஒரு இலக்கு. இது தான் மலை இலக்கைப் போன்றது. இது தான் முதற் படி.. அமல் முதற் படி. இதுவே புகலிடம். இவ் விடத்திற் ரூன் பொன் நெடுஞ்செழும் உண்டு.

“பொன்னெடுஞ்செழும் கண்ணர் இப்புகலிடத்தே”

(தேவாரம்)

என்றனர் எமது அப்பர்

இப்புகலிடம் அடைந்து பொன் நெடுஞ்செழும் கண்டு அருட்செல்வம் பெருக்க மடையப் பெறுதலே ஆசைப் பேற்றை அடிப்படையாக்கல் என்பது.

இவ் வாற்றுல் “பெருக்கச் சேவி வியே” என்பதன் உண்மைப் பொருள் கண்டு கொள்கிறேன்.

“இம்மையே என்றவின்”

உடல் பின்மாகிச் செத்து போன பின்பு உயிர் என்பது ஒன்று கயிலை வைக்குண்டம் என்னும் தடங்களில் — மோட்சம் என்னும் தடத்தை

அடைந்து ஆண்டே நித்தியத்துவம் பெற்றுப் பேரின்ப சுகவாரி யில் தினைத்து உய்யும் என்பது உலகிய அக்கு அநுகண்மாக முழங்கி வழங்கும் புராண இதிகாசங்களின் திரோதானச் சித்தாந்தமாதலின்,

இப் பேற்றினே இவ் உடலோடு இவ் உலகத்திற்குனே அடைய வேண்டும் எனவும், அதுவே வேதாகம முழக்கம் தத்துவப் பெரியார் துணி பும் ஆம் எனவும் பசுமரத் தாணி போல் நன்று வலியுறுத்துபவராய்,

“இம்மையே என்றவின்”

என அருளிச்செய்தார் எமது இடைக்காடர் பெருமான் என அறி தற்பாற்று.

உடலுயிர் இயக்க நிறை சமம் பெறுதலால் “நாக்கம்” என்னும் நிறை கோலை அடையப்பெற்ற மெய்யடியார்க்கு வியாப்பிய வியாபகங்கள் சமப் படுதலால் — தன்னிலை முன்னிலைகள் விமல மடைதலால் பிரபஞ்ச முழுவதும் சிவ லோகமாகும். இயற்கை முறை இதுவே.

ஆதலால், பேரின்ப போகத்தை இவ் வுலகிற்குனே இவ் உடம்போடு தானே அடையப் பெறுவார் என்பார்

“இம்மையே” எனத் தேற்றேகாரம் கொடுத்து வற்புறக் கூறிய தோடு, இதுவே வேதாகமாதி நால்களின் வாய்மையான முடிபும் தத்துவப் பெரியார் துணிபும் ஆம் என்பாராய் “என்றவின்”

எனவும் வற்புறுத்துவார் ஆயினார். பின் வரும் பிரபல சுருதிகளும் இவ் வுண்மையை நன்று புலப்படுத்துதல் கண்டு கொள்கிறேன்.

திருவாசகம்.

“செடியாராக்கைத் திறமற வீசிச் சிவபுர நகர்புக்குக் கடியார் சோதி கண்டு கொண்டு.....” (ஷ ஆசைப்பத்து செ. 9.)

செடிசேருடலைக்கெலுகீக்கிச்சிவலோகத்தே நமைவைப்பான்.....”

(ஷ யாத்திரைப்பத்து செ. 4.)

[தன் னிலையாகிப செடி சேருடலம் மாற்ற மடையவே முன்னிலையாகிப மாயாப் பிரபஞ்சமும் சிவ லோகமாக மாற்ற மடையும் என்பதும் அதனால் இம்மையில் விமலமான இவ் உடலோடு தானே பேரின்ப சுகம் அனுபவிக்கப் படும் என்பதும் இச் செய்யுட்களால் நன்று பெறப்படுதல் காண்க.

திருவாசகம்

அந்தஹோஸ்ரில்லாஸுனந்தம்பேற்றேன் யாதுகீவெற்றதொன்றெற்றனபால்”

(ஷ சோயிற் றிருப்பதிகம் செ. 10)

என அருளிச் செய்தமை யாலும் பேரின்பசுகம் இவ்வுலகிற்குனே இவ் உடலோடு அநுபவிக்கப் பட்டதை வெள்ளிடை மலையாம்.

அப்பர் தேவாரம்.

பிறப்புழுப்புப்பெரும்சிவான்பினி இறப்புங்கிழங்குதினைப்பயவந்தெய்திடே சிறப்பர்சேநையுட்செந்தெறியான்கழல் மறப்பதின்றிமனத்தினுள்ளவைக்கவே.

(ஷ திருச்சேநை - திருக் குறங் தொகை செ. 3.)

[இங்கு - இவ் உலகம். இன்பம் - பேரின்பம். இவ் உலகிற்குனே இவ் உடலோடு தானே, முப்புப் பசுபினி இறப்பு என்பன நீங்கிப் பேரின்பலாபம் அடையப்படும் என்பது இதனால் பசுமரத் தாணி போல உறுதிப் படித்தப் பட்டதை கண்டு கொள்க.

சுந்தரர் தேவாரம்.

“மன்னுலகிற் பிறக்கு சின்னைவாழ்க்கு வழியடியார் பொன்னுலகம் பெறுதல் தொண்டனேன்

[இன்ற கண்டொழிக்கேன்.....”

(ஷ திருக்காடுத்தான் மலை - பண், பஞ்சம் - செ. 5.)

குறள்.

மலர்மிசை யேசினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்.

(ஷைம் அதி. கடவுள் வாழ்த்து. செ.3)

இவ்வாறு வருவன பல. எடுத்துக் காட்டின் மிகப் பரங்கும். சிற்றின்பமே பேரின்பமாகித் திரிதலால் அஃதாவது நிறை முறையான சிற்றின்ப நுகர்ச்சி யால் உடலுயிர் மாசு நிங்கித் தூய்மை அடைலால் மலம் விமல மாதலால் அத்தகைய பேரின்பமும் வாய்மையான புகழும் அருட்பெருக்கமும் இவ்வுலகிற்றுனே இவ்வுடலோடு அடையப் படுதலே இயற்கை முறை என்பது சொல்லாமலே அமையும்.

இதுவே சுருதி யுத்தி அநுபவங்களுக்கு ஒத்த தாகும் என்பது இத்தகைய அநுபவம் கைவரப் பெற்று நித்திபத்துவம் அடைந்த தத்துவப் பெரியார் திரு வாக்குக் களால் வெள்ளிடை மலையாம்.

பொய்யைத் தூற்று மெய்யைக் கண்ட இடம் இதுவே.

திருவாசகம்.

“பொய்யாயினவெல்லாம்போயகல்
வஞ்சருளி
மெஞ்சானமாகிமிளிர்கின்றமெய்ச்சடரே”

(ஷை சிவபுராணம்)

என மணிவாசகர் அருளியதும் அறிக் தம்ப்பதிகள் தாங்கள் உருற்றிய அறத் தால் இறங்கி — இழிந்து இயங்கி — (இயக்கமீ அசைவு. அசைவே அறம்.) நிந்தி நீந்தி அஹாழியின் அக் கரையை அடைந்த தன் பயனாக,

ஆழி எனும் கோகழி மத்தி எனும் அக் கரையை அடைந்த தன் பயனாக

பொய்யைத் தூற்று — அறத்தால் பொய்யைத் தூற்று அத்து ரவற்தால் தூறவற்ற எனும் ஆழியில் இழிந்து உருற்றிய அறத் தாறுகள் எனும் தூல சூக்குமப் பயில்வுகளால் இக் கரையைக் கடந்து அக் கரையை அடைந்த தன் பயனாக,

வியாபகத்தின் ஆதி யும் வியாப்பியத்

தின் அந்தமும் ஆகிய மத்தியை—நடி வைணவை அடைந்த தன் பயனாகப் பெற்ற பேறு இதுவே ஆம்.

இப் பெற்றி கைவரப் பெற்றது எதனால், எனின்,

உடலுயிர் என்னும் இருவினை சொருபங்கள் சம நிறை பெற்று இரண்டும் கெட்டுத் தாப்பதி களாய்த் தவம் உருற்றி நித்தியானந்த சகப் பெற்றினை அடைதற் குரிய பெற்றியை அளிக்கும் நிறை முறையான அருந்தல்போருந்தல்கள் என்னும் மாயா போக சிற்றின்ப நுகர்ச்சியால்

போச்சாட்டு என்னும் சூக்தம் நுதலியவாறு. ஆசான் உரை வழி நின்று நிறையோடு ஒழுகுதலால் அவ் உடலுயிர்க்குச் சம நிறையை வழங்கிய களவு என்னும் கந்தருவ வழக்க மாகிய காமப் புணர்ச்சி என்னும் பயில்வுகளால் என அறிதல்வேண்டும்.

அஃதாவது, கந்து என்னும் பற்றுக் கோடு ஆசை நிறை மீறிய அசை வால் அலைப்புண்டு திரிந்து பல்வெள்ளும் அடைய முடியாத ஆசை — பொய் ஆசை — பொய்த்தலான ஆசை (பொய்த்து—பொய்ச்சு — பொச்சு) ஆப்புண்டதனால் — கட்டுண்டதனால் — அடிமைப் பட்டதனால் — நிறை யுட் புக்கதனால் என்பது.

இவ்வாறு கந்து என்னும் அசத்த ஆசை நிறையுட் புக்கு அழிந்ததனால் — கந்து என்னும் அசத்த உணர்ச்சி தூய்மை அடைந்ததலுல் கந்தழி சித்திக்கப் பெற்றமையால்,

அக் கந்தழி என்னும் நிதியமான ஆசை — காதல் என்னும் நிஷ்காமிய ஆசை — நித்தியமான சகவாழவை அளிக்கும் ஆசை தன் பூரணப் பெட்டபைக் குறையாது வழங்கும் படி செய்யும் பெற்றியை அடைந்து — நிறையை அடைந்து “ஆசைப்பேறு” என்னும் தத்துவமாக விளங்கும் என அறிக.

மேலே கூறிய சிற்றின்பப் பயில்வே — போச்சாட்டு என்னும் பரிபாவையால் கூறப்பட்ட பயில்வே — பொய்யான சிற்றின்பப் பயில்வே — தோன்றி மறையும் சிறிய சகத்தைத் தரும் பயில்வே அமலம் பெற்றுத் தன் பொய்மை நீங்கி,

‘.....இக்கொடியிடதோன் புணர்தாற்புணருந்தொறும்பெரும்போகம் பின்னும்புதிதாய்

மணங்தாழ்புரிகுழவாள்குல்போலவளர்

[கின்றதே.]

(திருக்கோவை—இருவயினெத்தல்)

என இப் பெற்றி கைவரப் பெற்று நித்தியத்துவம் அடைந்த மணிவாசகப் பெருமான் அருளிய வாறு,

முடிவில்லாத பெரும் போகத்தை—பேரின்ப சகத்தை வழங்கும் பெற்ற உடையதாக அச த் தமான பழைய ஆசையைத் திரித்து — திரியுமாறு செய்து அமலமாக்கி அமலமான அவ் ஆசைப் பேற்றையே முத்திவாயிலுக்கு முதற்படி என — அடிப்படை என ஆக்கும் என அறிதற் பாற்று.

அழியும் தன்மை யுடைய அவல ஆசை திரிந்து — அவல ஆசை எனும் அசத்துணர்ச்சி யாகிய கந்து திரிந்து நித்தியத்துவம் திகழும் பேற்றினை அடைந்தது ; கந்தழி சித்திக்கப் பெற்றது எனக்.

“ஆசைப் பேற்றினை அடிப்படை ஆக்கு மால்”

என்பதன் உண்மை இதுவே ஆம்.

இவ்வாறு ஆசைப் பேற்றை அடிப்படையாக உடைய புகவிடம் புக்குப் பொன் ணெடுங் குஞ்சம் கண்டு வேண்டிய போகங்களை யெல்லாம் வேண்டியவாறு அடைந்து உப்தி பெறுதலே வாய்மையான போருட்பேறு ஆம்.

திருமந்திரம்.

“பொருளது உள்ளின்ற போகமதாமே.”

என்பது சுருதி.

இத்தகைய பொருட் பேற்றை அடைந்து உண்டு உபரதி பெறும் வாய்மையான துறவிகள் இயல்பேலே “அறக் கூறு” என்னும் அத்தியாயத் தால் கூறப்படுவதாகும். மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இதாரும் கூறியவைகளால் மூவடி முப்பது என்னும் அரிய பெரிய தமிழ் மறையில் போருட் கூறு என்னும் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் இறுதி சூக்த (10-ம் சூக்தம்) மகுடமாகிய “ஆசை” என்பதன் பண்பும் பயனும் செ சூக்தம் துதலியவாற்றுன் ஒரு வாறு உணரத்துக்கும்.

சபம்.

கையான் மறைத்தவேல் போன்ற வராகிய கண்ணர். மொழியாய்! செங்கையான் மறைக்கப்பட்ட வேல் போன்றவராகிய கண்ணர் முலையாகிய யானையைக் கருதித் துயராகிய கடவினிடத்து அமிழ்ந்துங் கொடு மையை பெல்லாம் அறிந்திலர் என்பது பொருள். கண்ணர் என்றது தன் துயரை அறியாமல் வந்தமையின் இழித்தற் கண் வந்த உயர்வு. இனித் தேவயானை படுந் துயரை பெல்லாம் வேலவர் (முருகக் கடவுள்) கண்டிலர் என்பதுங் தோன்ற விண்றது.

“நீலக்கரும்புய ரூரா கணம் வெண்ணி வாவணித்து கொலத்து வந்தமின் நேதன் வாய்ரு நாதன் வரைக் கோலத் தினைக்கு ஸினமென்றுமானினங் கூடுமென்றே சாலப் புதைத்துவின் ரூய்சங்கன் வேழுத்தருங் கொங்கையே?”

“கீலக்கரும்புயல்—கூந்தல். தாராகணம்—பல். நிலா—நகை. கோலத்தினைக்குள் இனமென்று பிரிக்க. மின்னே! கொங்கையே! நீ காத்திருக்கின்ற தினைப்புனத்துள் தன் இனமென்று கருதி மானினம் வந்து கூடுமென்று கருதி யோ சிவந்தகண்களைப் புதைத்தாய் என்பது பொருள். வேழுந்தருங்கொங்கையே என்றதனால் கொங்கையைக் காட்டி பென்பது உடம்பொடு புனர்த்தலாற் கொள்ளப் படும்.

“சேயென்று வந்த தளவாய்க்கு நாவலங் தீவிற்கு மீரா தாயென்று வந்த ராகுாதன் நேவைத் தாழ்வு வரைமேற் காபென்று வில்வக் கனியிலித்தீரென் கலைமதிக்கு வாயென்று சந்து மலராது பாணிக்குண் மைம்மலரோ.”

சேபென்று உவந்து— குமரனென்று மகிழ்ந்த உவந்த தளவாய் என்முடிக்க. காபெயன்று வில்வக்கனியிலித்தீர்— காய்குதியென்று வில்வக்கனிபோலும் முலைகளைத் தங்கிதீர். அனித்தீர் என்பதுவினி. என்கலைமதிக்கு—எனதுகலைகளையறிந்த புத்திக்கு. பர்ணிக்குள்ளமலர்— கைக்குள்ளள நிலமலர் போலுங்கன். தலைவிடேயைபால் மறைக்கப்பட்ட— கண்ணகைப் பீலமலர் எனது கலைகளையறிந்த புத்திக்கு வாய்ப்புறுகவென்று சிறிதே தனும் மலர்ச்சியைபத் தருகின்றில்லை என்பது பொருள். இனி நீர்க்குள் நிலமலர்கள் பூரணங்கிருந்துக்குத் தன் வாய்சிறிதும் மலராது; என்னை? என்பதுங் தோன்ற விண்றது. என்று மென்பதிலுள்ள உம்மை தொக்குவின்றது.

புத்தக மதிப்புரை.

சித்தர் ஆரூடவிஷ வைத்தியம்.

மேலேகாட்டிய நாமம் பூண்ட சுவடி ஒன்று எமது பார்வைக்கு வரப் பெற்றனம். இந் நூல் கிந்து வடிவான 312 செய்யுட்களால் பாம்புகளின் பிறப்பு, ஜாதி பேதம், குணங்கள் முதலிய வற்றையும், பாப்பு கடித்தற்குக் காரணம், காலம், தூதன் குறிகளாலும்

“கோட்டக் தவிர்த்த குடமன்னர் கேசரிகூட்டமன்ன ராட்டக் தவிர்த்த ரகுாகன் வெற்பிலென் னாநிர்க்கு வாட்டக் தவிர்த்த வரிவி ரிபாரை மறைக்கருளி ஸீட்டக் தவிர்ப்ப தென் தே துண்ற வாண ரினங்காடியே.”

கோட்டம்—வளை வி. மன்னர்கேசரி— அரச சிங்கப் பூட்டம்—பேர். வி பிபார்—கண். ஆர் உபர்த்தர் பொருளில் வந்தது. அருளி ஸீட்டம்— அரு— கூட்டம். வி ரிபை மறைத்து அருளைக் கெடிப்பது என்னை என்பதுங் தோன்றிற்று. விறிக்கூபப அருள் வைக்கப் பட்டது.

“கராச வீரவெங் கேதனக் காண்கந்த மாதனப்பொன் னராசன் வீரைக் கிறைகள வாய்ரா நாதனங்கரச் சிகராசலத்தின் மலராத தீதி தெளித்து வென்ன தோ மகரால யக்தின் மலரவைக் கீர்சம் மலர்க்கஞ்சீமே.”

கராசன்—கரு—ஸ் கேதனம்—கொடி. நகம்—மலை. சிகராசலம்—சிகரத்தைபுடைய மலைபோன்ற முலை. மகராலயம்—கடல்போன்றகண். கஞ்சமலர்— தாமரை மலர் போன்ற கண். தலைவிடேய மலைபப மறைத்தால் என்மனம் மலரா தென்ற முறைபையறிந்தேர் கையினுஸ் கண்ண மறைத்தீர் என்பது பொருள். இனி மலைபில் தாமரைப் பூவை வைத்தால் மலரமாட்டாத என்று கருநிபோ கடலில் வைத்தீர் என்பதுங் தோன்ற விண்றது.

“கம்பக் கருணையக் தேனூறு ஞானக் கணிபருள்கே ரும்பர்க் கரசனை யான்ரகு சாத னுபர்வரைவாய் விப்பக் கணியித மீர்மணி மார்பில்வெங்கொடுதைய கும்பக் கரிகொடி தாமவிலக்கீர்த துஞ்சரமே”

கம்பம்—தூண். கருணைபர்கீத ஊறு ஞானக்கணி— அருளாகிய தேனூறுகின்ற ஞான வடிவாகிபகணி. என்று விசாயகக் கடவுளை. விம்பக்கணி— கொவ்வைக்கணி கும்பக்கரி— களிற்றுபானை போலும் முலை. மர்வி ஊள களியென இயைக்க. இதழி முலைகொடி தார் ம் ஆநாரி ஜல் அதனை விலக்குவீரி; என்றை கண்ண வில்காதீர் என்பது எஞ்சி விண்றது. இனி பாலை வொடிபகாதும் அவ்வியானைபை விலக்குவீரி; என்று சூரி தோன்ற விண்றது. விலக்கீர்— உடன்பாட்டி எவல் விலை மூற்று.

(தொடரும்)

பேச்சாலும் விஷ பரிதூரா சாத்திப அசாத்தியங்களை அறியும் திறன், மரணக் குறிப் பரிட்சை முறை, பாம்புக் கடியின் விபாம், விவதம் தீக்கும் முறை, மருந்து வகை முதலிய வற்றையும் கற்றீரும் மற்றேரும் எளிதின் உணரும்படி மிக விரிவாகவும் தெளிவாகவும் கூறுகின்றது. சீவக சிந்தாமணி என்னும் காபபியத்தில் (பதுமையார் இலம்பகம் செ122) உரையாகியர் நச்சினங்கினிபர் எடுத்துக் காட்டிய “சித்தர் ஆநும்” என்னும் நூல் இதுவே எவும் கருதுகின்றார் கில. இது ஆராபத்தப்பால்தே! சித்தர் ஆரு— விருத்தப்பா’ எனப் பெபரிப் நூல் ஒன்று இருப்பதாக “ஜீ வ ரஷி மிர்தம்” என்னும் வைக்கிப் நூலால் தெரிகின்றது. சித்த வடிவான இரு நூல் அவ்விருத்தப் பாக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு யர்ரோ ஒருவரால் இப்பற்பப்பட்டது போலும்! நூலாகிபர் பெயர் தெரிப வில்லை. சித்துவடிவான இந்தால் தயிழகத்

திருவாசக உண்மை

யாழ்ப்பாணம், தென்கோவை தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஸ்ரீமாந் ச. கந்தையபிள்ளை

(வித்தகம் பேராசியர்)

அவர்காலி எழுதப்பட்டது.

கடவுள் தமது அருமைத் திருக்கரத்தால் எழுதி அகில சீவர்கள் உய்யும் பொருட்டு உதவி யருளியதும், மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்ததும் தெய்வத் தமிழ் வேதமுமாகிய திருவாசகத் தின் உண்மைக் கருத்துக்களை நன்கு விளக்கி வசன நடையில் எழுதப்பட்டது.

வேண்டுவோர் 0—2—9 அனு தபால் முத்திரை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு யன்றம்

புதுவை.

TOWARDS TRANSCENDENCE.

Vedanta Kesari Madras, Writes:—

"The book speaks of undiscovered possibilities hidden in the deeper reaches of the mind which could be brought into the conscious plane by a process of Transcendence of the various lower planes by which man becomes the superman possessed of great psychic powers, and later emerges with a still higher order of consciousness, as a Divine Personality."

Price As. 12.

Nandhi Publishing House.
PONDICHERY.

இனம்! இனம்!
சுத்த சாதகம்

துரவின் நன்மையூயும், தேகம் சித்திபெற்றால் முத்தியுண்டாமென் பதன் நன்மையூயும், சாதனசாதங்ட யத்தின் நன்மையூயும். மகாவாக்கியத்தின் பொருளையும், சொருபாறு பவத்தின் நன்மையையும், வேதாக்மங்கள் கருத்துவகைபால் வேறுபாடின்றி பிருக்கும் வகையையும், தத்துவ நூராத்திற்குப் பரம்பரா சாதனமாயுள்ளவைசின் நன்மையையும், உள்ளங்கை கெல்லிக்கனிபோல் செப்பமாக விளக்கியுள்ள இந்ராலை துக்கநிவர்த்தியிலும் பரமாநந்தப் பிராப்தி யிலு மிச்சையுள்ள ஒவ்வொவரும் அத்தியாவகியமாப் அறிய வேண்டிய தென்பது குன்றின் மேலிட்ட விளக்காம்.

வேண்டுவோர் தபால் முத்தி கொசெலுக்கு உரிய 6 சதம் அல்லது 1 அண்ட ஸ்டாம்பு அனுப்பி பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்.

புதுவை.

துள்ள வைத்தியர்களுக்கே யன்றிப்போகாப் பண்பும் போற்றற்பால மற்றவர்களுக்கும் மிகப்பயன் படத்தனவே ஆம். இதன் விலை சதம் 50. தக்கது என்றே கூறற்பாற்று. இந்பண்டிதநடராஜன், வண்ணார் பண்ணை, நுலை ஏட்டுப் பிரதக்கோண்டி சேஷமாப்பாணம், சிலோன் என்னும் வணர் ஆராப்பந்து சுத்தமாக அச்சிட்டுவிலைசாத்தாரிடம் பெறற்பாலது. எயது வெளியபடுத்திய பிராமண குலோத்துபார்வைக்கு ஒரு பிரதி அனுப்பிய ஷட்மார்கிய யாழ்ப்பாணம் வட்டுக்பண்டிதா அவர்களுக்கு எமது கோட்டை பரமாத்மீ பண்டித நடராஜ வந்தனம் உரியதாகுக். ஜோதிஷர் அவர்கள் படிப்புத் திறனும் (ப—ர்)